

Sygn. akt *XVII AmE 37/17*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 stycznia 2019 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów

w składzie:

Przewodniczący: SSO Witold Rękosiewicz	<i>SSO Witold Rękosiewicz</i>
Protokolant: st. sekretarz sądowy Jadwiga Skrzyńska	

po rozpoznaniu w dniu 15 stycznia 2019 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z odwołania C. P. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą C. P. Firma (...) w Z.

przeciwko Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki

o ustalenie opłaty z tytułu koncesji

na skutek odwołania powoda od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 18 listopada 2016 r. Nr (...)

I. oddała odwołanie;

II. zasądza od C. P. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą C. P. Firma (...) w Z. na rzecz Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kwotę 720 (siedemset dwadzieścia) złotych z tytułu zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

SSO Witold Rękosiewicz.

Sygn.akt XVII AmE 37/17

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 18 listopada 2016r. nr (...) Prezes Urzędu Regulacji Energetyki (dalej: Prezes URE, Pozwany), na podstawie art. 34 ust. 1 w związku z art. 30 ust. 1 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne (Dz. U. z 2012 r. poz. 1059, z późn. zm., dalej: Pe) oraz w związku z § 4 ust. 3 i § 6 ust. 4 w związku z ust. 1-3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 5 maja 1998 r. w sprawie wysokości i sposobu pobierania przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki corocznych opłat wnoszonych przez przedsiębiorstwa energetyczne, którym została udzielona koncesja (Dz. U. z 1998 r. Nr 60, poz. 387, z późn. zm., dalej: Rozporządzenie w sprawie opłat) oraz w związku z art. 2 § 2 i 3 oraz art. 21 § 3 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa (Dz. U. 2015, poz. 613, z późn. zm., dalej: Ordynacja podatkowa) ustalił dla C. P. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą C. P. Firma (...) w Z. (dalej: Przedsiębiorca, Powód), opłatę należną z tytułu koncesji na wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie obrotu paliwami ciekłymi w tym gazem płynnym - LPG, udzielonej decyzją Prezesa URE z dnia 3 czerwca 2011r. znak (...) na kwotę 35 125 zł.

Przedsiębiorca C. P. złożył odwołanie, w którym zaskarżył powyższą decyzję Prezesa URE w całości. Powód zarzucił zaskarżonej decyzji naruszenie:

1. art.121 § 1, art. 122 Ordynacji podatkowej w stopniu znacząco wpływającym na treść decyzji poprzez dokonanie przez Prezesa URE ustaleń faktycznych z pominięciem dowodów potwierdzających wniesienie przez Powoda opłaty koncesyjnej za rok 2011 w dniu 31 marca 2011r. na kwotę 35 125 zł;
2. art.34 ust.1 w związku z art.30 ust.1 Pe oraz w związku z § 4 ust. 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 5 maja 1998r. w sprawie wysokości i sposobu pobierania przez Prezesa URE corocznych opłat wnoszonych przez przedsiębiorstwa energetyczne, którym została udzielona koncesja poprzez błędną wykładnię prowadzącą bezpodstawnie do dwukrotnego obciążenia w ciągu jednego roku opłatą z tytułu koncesji przedsiębiorców, którzy ze względu na upływ terminu ważności dotychczasowej koncesji kontynuują działalność bez przerwy w oparciu o nową koncesję;
3. art.21§ 3 Ordynacji podatkowej poprzez jego błędne zastosowanie i wydanie decyzji określającej wysokość zobowiązania zakresie opłat mimo złożenia przez powoda jako przedsiębiorcę deklaracji z właściwie wykazaną wysokością opłaty.
4. art.68§1Ordynacji podatkowej poprzez jego niezastosowanie w sytuacji gdy zaskarżona decyzja ustalająca wysokość zobowiązań została wydana po upływie 3 lat licząc od końca roku kalendarzowego w którym, została wydana po upływie 3 lat licząc od końca roku kalendarzowego w którym został złożony w wymaganym terminie, prawidłowo wypełniony formularz opłaty z tytułu udzielonej koncesji na 2011r.

Wskazując na powyższe zarzuty Powód wniósł o uchylenie zaskarżonej decyzji oraz zasądzenie od Prezesa URE na jego rzecz kosztów postępowania według norm przepisanych.

W uzasadnieniu odwołania Powód wskazał, że Prezes URE nie odniósł się do istoty problemu polegającej na próbie ponownego wymierzenia i pobrania po upływie 5 lat opłaty za rok 2011, która została już zapłacona w wyznaczonym ustawowo terminie. Zarzucił Prezesowi URE pominięcie faktu wcześniejszego wniesienia opłaty za rok 2011. Oświadczył, że w czasie gdy obowiązywała koncesja nr (...) udzielona na okres do dnia 30 czerwca 2011r. wpłacił w dniu 31 marca 2011r. kwotę 35 125 zł z tytułu opłaty koncesyjnej za rok 2011. Z dniem 1 lipca 2011r. Powód kontynuował działalność w oparciu o koncesję udzieloną decyzją z dnia 3 czerwca 2011 r. nr (...). W dniu 17 maja 2016 r. Powód otrzymał wezwanie do wniesienia opłaty z tytułu udzielonej w 2011 koncesji na obrót paliwami ciekłymi. Ponadto zdaniem Powoda, Prezes URE pominął wpływ pięcioletniego terminu przedawnienia co do należności objętych zaskarżoną decyzją, zgodnie z przepisem art.68 § 1 Ordynacji podatkowej.

W odpowiedzi na odwołanie Pozwany wniósł o jego oddalenie oraz zasądzenie na swoją rzecz od Powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Prezes URE wskazał, że okoliczność wystąpienia przez Powoda w dniu 29 kwietnia 2011 r. o udzielenie koncesji na obrót paliwami ciekłymi na okres od 1 lipca 2011 r. do 31 grudnia 2030 r. jest bezsporna. Obowiązek wnoszenia corocznych opłat koncesyjnych ustalony w art. 34 ust. 1 Pe wyznaczony jest przez sam fakt uzyskania i posiadania ważnej koncesji oraz obliguje do uiszczenia opłaty koncesyjnej. Wskazał, że zgodnie z przepisami Rozporządzenia w sprawie opłat podmiot, który posiadał koncesję w danym roku (1 stycznia danego roku) zobowiązany jest uiścić całą opłatę koncesyjną z góry za ten rok do 31 marca każdego roku w wysokości wynikającej z §1 ust. 1 Rozporządzenia, niezależnie od faktu, że koncesja w tym samym roku wygasła. Prezes URE powołał się na stanowisko przyjęte w orzecznictwie SOKiK i Sądu Apelacyjnego w Warszawie, zgodnie z którym za ekwiwalent opłaty koncesyjnej uznaje się uzyskanie przez przedsiębiorcę uprawnienia (koncesji) a nie korzystanie z niego. W odniesieniu do analizowanej sprawy stanowisko to należy rozumieć w ten sposób, że przedsiębiorca, który uzyskał koncesję, niezależnie od długości okresu korzystania z tego prawa w danym roku, zgodnie z § 4 ust. 3 Rozporządzenia w sprawie opłat jest zobowiązany do uiszczenia tzw. pierwszej opłaty w terminie 30 dni od wydania koncesji na wniosek. Zatem udzielona na wniosek

Przedsiębiorcy w dniu 3 czerwca 2011r. koncesja stanowiła samodzielny tytuł prawny do żądania przez Prezesa URE wniesienia opłaty koncesyjnej za rok 2011r. w ciągu 30 dni od uzyskania koncesji. Podnoszoną w odwołaniu okoliczność, że Powód w dniu 31 marca 2011r wniósł opłatę koncesyjną w wysokości 35 125 zł uznał Prezes URE za bezsporna. Jednak opłata ta dotyczyła poprzedniej koncesji, która wygasła 30 czerwca 2011r. Prezes URE zwrócił też uwagę na fakt, że Powód nie wnioskował o przedłużenie dotychczasowej koncesji na mocy art. 39 Pe, co mógł uczynić nie później niż na 18 miesięcy przed wygaśnięciem dotychczasowej koncesji. Powód złożył wniosek o wydanie nowej koncesji i jego sytuacja prawna nie różni się od sytuacji podmiotu, który wnioskowałby o udzielenie nowej koncesji w sytuacji, gdy wcześniej korzystał ze zwolnienia z obowiązku koncesyjnego. Zatem Powód powinien był uiścić nową opłatę koncesyjną za 2011r. od nowej koncesji w ciągu 30 dni od jej wydania tj. do dnia 3 lipca 2011r. Powód jako profesjonalista powinien był znać powołane regulacje prawne dotyczące opłat koncesyjnych. Wymienione powyżej opłaty są różnymi opłatami, z których każda wnoszona jest na podstawie innego tytułu prawnego. Opłata, którą należy wnieść do 31 marca danego roku kalendarzowego jest odrębna od opłaty, o której mowa w §4 ust. 2 i 3 Rozporządzenia w sprawie opłat. Opłaty te dotyczą dwóch różnych koncesji.

Podniesiony przez Powoda zarzut przedawnienia, tj. naruszenia art. 68 § 1 Ordynacji podatkowej, uznał Prezes URE za bezzasadny. Zdaniem Pozwanego przepis ten przewidujący trzyletni termin przedawnienia, nie odnosi się do zobowiązań, które powstały z mocy prawa, tak jak w niniejszym przypadku. Przepis ten dotyczy tylko zobowiązań, do których powstania niezbędne jest doręczenie podatnikowi decyzji organu podatkowego ustalającej wysokość tego zobowiązania, czyli do zobowiązań podatkowych o których mowa w art. 21 § 1 pkt 2 ordynacji podatkowej.

Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił następujący stan faktyczny:

Przedsiębiorca C. P. wykonujący działalność gospodarczą pod nazwą C. P. Firma (...) w Z. prowadził działalność gospodarczą w zakresie obrotu paliwami ciekłymi na podstawie koncesji nr (...), udzielonej przez Prezesa URE w dniu 27 czerwca 2001r., obowiązującej do dnia 30 czerwca 2011 r. W związku z udzieloną koncesją Przedsiębiorca wносił corocznie opłatę koncesyjną, której wysokość była ustalana na podstawie przychodu uzyskanego w roku poprzednim. W dniu 31 marca 2011 r. Przedsiębiorca dokonał wpłaty w wysokości 35 125 zł tytułem opłaty koncesyjnej za rok 2011. W formularzu zawierającym informacje koncesjonariusza o wysokości opłaty koncesyjnej Przedsiębiorca podał, że wnoszona opłata dotyczy koncesji wydanej w 2001 r. (k. 7 akt adm.)

Na podstawie wniosku Przedsiębiorcy z dnia 29 kwietnia 2011 r., decyzją z dnia 3 czerwca 2011 r. nr (...) Prezes URE udzielił Przedsiębiorcy nowej koncesji na wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie obrotu paliwami ciekłymi na okres od dnia 1 lipca 2011 r. do 31 grudnia 2030 r. (k. 22 akt sąd.)

Pismem z dnia 12 maja 2016 r. Prezes URE poinformował Przedsiębiorcę, że w zw. z udzieloną na jego wniosek decyzją z dnia 3 czerwca 2011 r. nr (...) koncesją, na podstawie § 4 ust. 2 i 3 Rozporządzenia w sprawie opłat obowiązany był do wniesienia w terminie 30 dni od wydania koncesji, tj. do 4 lipca 2011 r. opłaty z tytułu koncesji. (k.1 akt adm.). Tym samym pismem, stosownie do § 6 ust. 4 Rozporządzenia w sprawie opłat, Prezes URE wezwał Przedsiębiorcę do wniesienia w terminie 14 od otrzymania wezwania opłaty z tytułu udzielenia koncesji z odsetkami za zwłokę za okres od 5 lipca 2011 r. oraz złożenia wypełnionego formularza dotyczącego wyliczenia tej opłaty.

W odpowiedzi na wezwanie, Przedsiębiorca pismem z dnia 20 maja 2016 r. (k. 3 akt adm.) poinformował Prezesa URE, że w roku poprzedzającym udzielenie koncesji decyzją z dnia 3 czerwca 2011 r. nr (...) wykonywał działalność koncesjonowaną na podstawie koncesji udzielonej w roku 2001. W zw. z tym unormowanie zawarte w § 4 ust. 2 i 3 Rozporządzenia w sprawie opłat nie ma w stosunku do niego zastosowania.

Pismem z dnia 8 sierpnia 2016 r. (k.5 akt adm.) Prezes URE zawiadomił Przedsiębiorcę o wszczęciu postępowania w sprawie obliczenia pierwszej opłaty z tytułu koncesji na obrót paliwami ciekłymi, udzielonej na wniosek Przedsiębiorcy decyzją nr (...) z dnia 3 czerwca 2011 r., którą należało obliczyć i wnieść w terminie 30 dni od wydania koncesji. W piśmie przedstawiono uzasadnienie faktyczne i prawne oraz wskazano przepisy obowiązującego prawa uzasadniające wszczęcie postępowania w sprawie. Jednocześnie Prezes URE wezwał Przedsiębiorcę do nadesłania doręczonego

mu formularza dotyczącego wyliczenia opłaty oraz potwierdzenia uiszczenia wymaganej opłaty na podany rachunek bankowy.

W piśmie z dnia 28 czerwca 2016 r. (k. 8 akt adm.) Prezes URE poinformował Przedsiębiorcę o zgromadzeniu materiału dowodowego w prowadzonym postępowaniu i możliwości zapoznania się z zebrany materiałem oraz złożenia ewentualnych uwag i wyjaśnień. Powód nie skorzystał z przysługującego mu uprawnienia.

W roku 2010, poprzedzającym udzielenie nowej koncesji, z działalności objętej koncesją Przedsiębiorca uzyskał przychody w wysokości (...) zł - Formularz opłaty koncesyjnej. (k.7 akt adm.)

Na podstawie dokonanych ustaleń Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 34 ust. 1 ustawy Prawo energetyczne przedsiębiorstwo energetyczne, któremu została udzielona koncesja, wnosi coroczną opłatę do budżetu państwa, obciążającą koszty jego działalności, zwaną "opłatą koncesyjną".

Zasady, wysokość i sposób obliczania tej opłaty reguluje rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 5 maja 1998 r. w sprawie wysokości i sposobu pobierania przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki corocznych opłat wnoszonych przez przedsiębiorstwa energetyczne, którym została udzielona koncesja. Opłata ta ma charakter opłaty administracyjnej i każde przedsiębiorstwo energetyczne, któremu udzielono koncesji jest obowiązane do jej uiszczenia. Wynika to z samego faktu uzyskania i posiadania ważnej koncesji. Opłaty koncesyjne są wnoszone do budżetu państwa, na rachunek Urzędu Regulacji Energetyki i stanowią dochód tego budżetu. Należą one do tzw. niepodatkowych należności budżetu państwa. Zakwalifikowanie opłat koncesyjnych w taki sposób skutkuje tym, iż zgodnie z art. 2 § 2 ordynacji podatkowej do opłat tych stosuje się przepisy działu III ordynacji podatkowej „Zobowiązania podatkowe”. Zgodnie z powyższym, do realizacji przez Prezesa URE zadań wynikających z konieczności egzekwowania obowiązku sformułowanego w art. 34 Prawa energetycznego stosuje się przepisy ordynacji podatkowej w zakresie takim jak: powstanie zobowiązania oraz jego wygaśnięcie, naliczanie odsetek za zwłokę, jak również ulg w spłacie opłaty koncesyjnej, przedawnienia zobowiązania wynikającego z art. 34 Prawa energetycznego, nadpłaty opłaty koncesyjnej oraz praw i obowiązków następców prawnych oraz podmiotów przekształconych. [za: Muras Zdzisław (red.), Swora Mariusz (red.), Prawo energetyczne. Tom II. Komentarz do art. 12-72, wyd. II Opublikowano: WK 2016]

Zgodnie z § 1 ust. 1 i 2 Rozporządzenia w sprawie opłaty wysokość corocznej opłaty wnoszonej przez przedsiębiorstwo energetyczne, któremu została udzielona koncesja, stanowi iloczyn przychodów przedsiębiorstwa energetycznego uzyskanych ze sprzedaży produktów (wyrobów i usług) lub towarów w zakresie jego działalności objętej koncesją osiągniętych w roku poprzedzającym ustalenie opłaty, oraz współczynników opłat określonych tabelą stanowiącą załącznik do rozporządzenia. Zgodnie z § 4 ust. 1 Rozporządzenia opłatę wnosi się w terminie do 31 marca każdego roku. Ustawa Prawo energetyczne statuuje zatem coroczny obowiązek uiszczenia opłaty koncesyjnej, który powstaje 1 stycznia każdego roku, a rozporządzenie określa termin jej płatności.

Należy wskazać, że chociaż opłata ta jest uiszczana w związku z przyznaniem praw wynikających z treści koncesji, to jednak nie odnosi się ona do faktycznego wykonywania działalności koncesjonowanej lecz do hipotetycznej możliwości jej wykonywania, na co wskazuje moment jej uiszczenia tj. z góry za cały rok oraz oderwanie wartości opłaty od faktycznie zrealizowanych w danym roku obrotów, a ustalenie jej na podstawie obrotu z roku poprzedniego. Opłata ta nie jest świadczeniem przedsiębiorstwa energetycznego, które wnosi ono proporcjonalnie do okresu, w którym korzysta z udzielonej sobie koncesji. Stanowi wprawdzie w pewnym sensie swoistą cenę za prawo prowadzenia działalności koncesjonowanej, ale nie jest ustalana w wysokości proporcjonalnej do okresu ważności koncesji ani też nie pozostaje w związku z realnie osiąganym przychodem w roku w którym powstał obowiązek zapłaty opłaty. Dlatego zdaniem Sądu, opłata koncesyjna stanowiąc jednorazową opłatę za wykonywanie działalności w danym roku kalendarzowym nie podlega także stopniowemu wykorzystaniu i nie może być ustalana proporcjonalnie do okresu w danym roku w którym działalność faktycznie była wykonywana. Stanowisko takie zostało wielokrotnie wyrażone w orzecznictwie(np. w wyroku SOKiK sygn. XVII AmE 52/15).

W razie stwierdzenia, że opłata została obliczona w sposób nieprawidłowy, Prezes URE na podstawie § 6 Rozporządzenia w sprawie opłat wzywa przedsiębiorstwo energetyczne do ponownego jej obliczenia w terminie 14 dni od dnia otrzymania wezwania. W razie niedotrzymania przez przedsiębiorstwo energetyczne terminu, o którym mowa w § 6 ust. 1, lub gdy opłata ponownie została obliczona w sposób nieprawidłowy - Prezes URE dokonuje obliczenia opłaty. Po dokonaniu obliczenia, o którym mowa w § 6 ust. 2, przedsiębiorstwo energetyczne wnosi niezwłocznie należną kwotę, albo Prezes URE zwraca nadpłaconą kwotę. Zgodnie z § 6 ust. 4 Rozporządzenia w sprawie opłat powyższa regulacja znajduje zastosowanie również w sytuacji, gdy przedsiębiorstwo energetyczne nie wnieśli opłaty w terminie określonym w § 4 ust. 1 Rozporządzenia tj. do dnia 31 marca każdego roku. Zgodnie jednak z § 4 ust. 2 oraz 3 Rozporządzenia, przedsiębiorstwo energetyczne, któremu udzielono koncesji z urzędu, jak również przedsiębiorstwo energetyczne, któremu udzielono koncesji na wniosek, jeżeli w roku poprzedzającym udzielenie koncesji uzyskało przychody ze sprzedaży produktów (wyrobów i usług) lub towarów w zakresie działalności objętej tą koncesją, wnosi pierwszą opłatę w terminie do 30 dni od dnia wydania koncesji.

W ocenie Sądu, w świetle powołanych przepisów należy uznać, iż w związku z udzieloną decyzją z dnia 3 czerwca 2011 r. nr (...) koncesją na obrót paliwami ciekłymi na okres od dnia 1 lipca 2011r. do dnia 31 grudnia 2030 r. na Powódzie jednoznacznie ciążył obowiązek wniesienia opłaty koncesyjnej w terminie do dnia 4 lipca 2011 r. Powód spełnił przesłanki określone w § 4 ust. 3 Rozporządzenia w sprawie opłat, tj. złożył wniosek o udzielenie mu koncesji, uzyskał decyzję o udzieleniu mu koncesji, prowadził przed wydaniem przedmiotowej decyzji działalność w zakresie obrotu paliwami ciekłymi oraz uzyskał z tej działalności przychód, który stanowił podstawę obliczenia opłaty koncesyjnej. Z obowiązku tego nie zwalnia Powoda uiszczenie opłaty od koncesji udzielonej decyzją z dnia 27 czerwca 2011 r. (...) i obowiązującej do 30 czerwca 2011 r.

Wbrew twierdzeniom Powoda niniejszej sprawie nie mamy do czynienia z podwójnym naliczeniem opłaty koncesyjnej przez organ, ponieważ opłaty te uiszczane są z dwóch różnych tytułów.

Przedsiębiorca prowadzący działalność koncesjonowaną miał możliwość wystąpienia w trybie art. 39 prawa energetycznego o przedłużenie ważności koncesji. Warunkiem skorzystania z tego uprawnienia jest złożenie wniosku o przedłużenie jej ważności nie później niż 18 miesięcy przed jej wygaśnięciem. Termin ten ma charakter materialnoprawny, a jego niezachowanie powoduje, że przedsiębiorca nie może skorzystać z uprawnienia do przedłużenia ważności koncesji przewidzianego w tym przepisie. W przypadku niezachowania przez koncesjonariusza terminu przewidzianego dla złożenia wniosku o przedłużenie ważności koncesji i konieczności wystąpienia o wydanie nowej koncesji, sytuacja koncesjonariusza będzie tożsama z sytuacją przedsiębiorcy ubiegającego się o wydanie koncesji po raz pierwszy. W każdym ze wskazanych przypadków wydanie decyzji udzielającej koncesji będzie wymagało od podmiotu zainteresowanego spełnienia przesłanek zawartych w art. 33 Pe, jak również uiszczenia opłaty koncesyjnej.

Reasumując należy stwierdzić, że fakt, iż powód nie skorzystał z uprawnienia do przedłużenia ważności posiadanej przez niego koncesji przewidzianej przez przepisy Prawa energetycznego, a wystąpił o wydanie nowej decyzji, przesądza o obowiązku uiszczenia opłaty również od „nowej” decyzji. Mając na uwadze to, iż powód nie wniósł opłaty koncesyjnej od wydanej decyzji w wymaganym przepisami terminie, należy stwierdzić, iż pozwany słusznie zastosował przepisy § 6 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 5 maja 1998 r. w sprawie wysokości i sposobu pobierania przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki corocznych opłat wnoszonych przez przedsiębiorstwa energetyczne, którym została udzielona koncesja. Nie doszło zatem do naruszenia art. 34 ust.1 w zw. z ust.1 Pe oraz w zw. z art. 30 ust. 1 Pe i w zw. z § 4 ust.3 Rozporządzenia. W konsekwencji za bezzasadne należało również uznać zarzuty naruszenia art. 21§3 oraz art. 121 § 1 i art. 122 Ordynacji podatkowej.

Powód podniósł w odwołaniu także zarzut ruszenia art.68 § 1 Ordynacji podatkowej. Przepis ten stanowi, że zobowiązanie podatkowe, o którym mowa w art. 21 § 1 pkt 2 Ordynacji podatkowej nie powstaje, jeżeli decyzja ustalająca to zobowiązanie została doręczona po upływie 3 lat, licząc od końca roku kalendarzowego, w którym powstał obowiązek podatkowy. W odniesieniu do zawartego w odwołaniu zarzutu Powoda wskazać należy, iż przepis ten statuuje 3-letni termin przedawnienia dla zobowiązań podatkowych powstałych na mocy decyzji właściwego

organu, określonych w art. 21 §1 pkt.2 Ordynacji podatkowej. Z powyższego a contrario wynika, że przepis ten nie dotyczy zobowiązań podatkowych powstających z mocy prawa tj. wskutek zdarzenia, z którym ustawa podatkowa wiąże powstanie zobowiązania podatkowego (art.21 § 1 pkt 1 Ordynacji podatkowej).W niniejszej sprawie zdarzeniem, które spowodowało powstanie zobowiązania podatkowego było wydanie decyzji z dnia 3 czerwca 2011r. o przyznaniu koncesji na obrót paliwami ciekłymi (nr. (...)/) (...)). Tym samym zobowiązanie z tytułu opłaty koncesyjnej nie należy do zobowiązań określonych w art. 21 §1 pkt.2, gdyż powstaje ono z mocy prawa, a nie wskutek wydania decyzji właściwego organu. Decyzja Prezesa URE z dnia 18 listopada nie była decyzją w rozumieniu art. 21§1 pkt. 2 Ordynacji podatkowej, a wydana została na skutek zastosowania § 6 ust. 4 Rozporządzenia, tj. niedochowania przez Przedsiębiorcę terminu do uiszczenia zobowiązania. Do zobowiązań z tytułu opłaty koncesyjnej stosuje się 5-letni termin przedawnienia, który biegnie od końca roku kalendarzowego, w którym upłynął termin płatności. Jak stanowi art. 70 § 1 Ordynacji podatkowej, zobowiązanie podatkowe przedawnia się z upływem 5 lat, licząc od końca roku kalendarzowego, w którym upłynął termin płatności podatku. W niniejszej sprawie termin przedawnienia należało liczyć od końca 2011 r., a zatem do przedawnienia zobowiązania Powoda nie doszło. Wobec tego zarzut naruszenia art. 68 § 1 Ordynacji podatkowej należało również uznać za bezzasadny.

W związku z powyższym należy stwierdzić, iż brak jest podstawy prawnej do uchylenia zaskarżonej decyzji.

Sąd oddalił wniosek Powoda o dopuszczenie dowodu z przesłuchania stron mając na uwadze, że okoliczności, których wykazaniu miało służyć przeprowadzenie tego dowodu zostały wykazane za pomocą dokumentów przedstawionych przez pozwanego w odpowiedzi na odwołanie i nie były kwestionowane przez stronę pozwaną.

Mając na uwadze przedstawione okoliczności Sąd Okręgowy, wobec braku podstaw do jego uwzględnienia oddalił odwołanie, jako bezzasadne - art. 479⁵³ § 1 k.p.c.

O kosztach zastępstwa procesowego orzeczono na zasadzie art. 98 k.p.c. stosownie do wyniku sporu, ustalając wysokość należnych pozwanemu kosztów zastępstwa procesowego w wysokości 720 zł, na podstawie § 14 ust. 2 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych w brzmieniu obowiązującym po 27 października 2016 r.

SSO Witold Rękosiewicz.